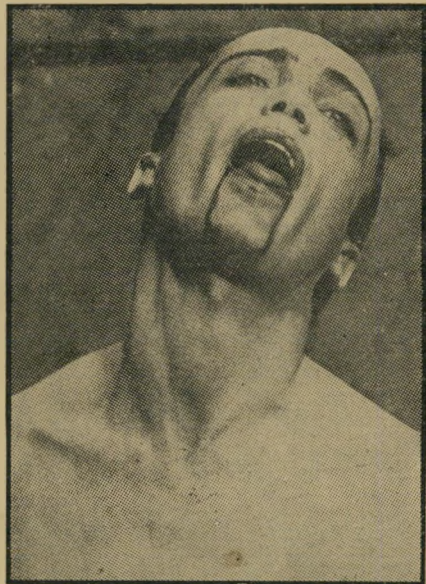
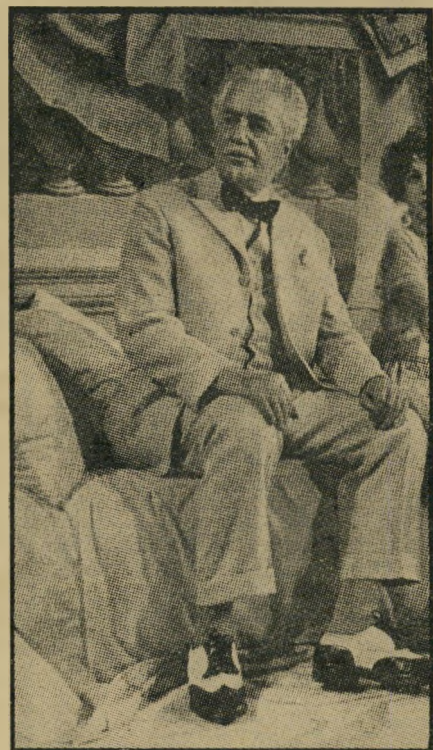

אנדי ווארהול הוא, כידוע, קיסרה של המחתרת הקולנועית הבינלאומית. משך שנים ארוכות עשה סרטים משונים ושונים זה מזה. כמו הסרט שבו שוכב אדם וישן במשך שמונה שעות רצופות. או סרט אחר המנציח את האמפייר סטייט בילדינג במשך שש שעות. תמימות. ללא כל שינוי של זווית הצילום במשך כל הסרט.

לאחרונה נטש ווארהול את הגההבימוי, והוא מסתפק היום בהפרכת רעיונות והפיכתם, כאשר את הבימוי המעשי נטל לידיו אחד מחניכיו, צ'לס לשימבר בשם פול מור ריסי. אחדים מסרטים אלה, כמו להט, הצליחו אפילו לעבור את מחסום שוקי המחתרת וזכו לביקורות חיוביות ביותר.

שחקן אודו קיר ב"דראקולה" לבטל את התולות

שחקן במאי דהסיקה ב"דראקולה" דרך מעמד הפועלים

אפילו מצד מבקרים המסתייגים בדרך כלל מניסיונות. חידוש גוסף בדרכים: ווארהול ומוריס עברו לאיטליה. להפקת כמה סרטים שאחד מהם פראנקנשטיין. הזב דם, זוועות ורעיונות מטורפים. יצא כבר לאור. כעת, לאחר יצורי הפלצות פרי דימונה של מרי שלי, סיימו מוריס ווארהול את טיפולם בייצורי הפלצות אחר, פרי דימונו של הסופר האמריקאי בראם סטוקר. בתחילת המאה כתב סטוקר סיפור איי-

הסרט הישראלי

לאן נעלם זניאל ואקס

(גורדון, תל-אביב, ישראל) — אחרי דיו רב שנשפך, מוצאים אותו בקולנוע, בישראל! זהו הסרט הישראלי הטוב ביותר שנעשה עד היום. ואם אין זה נישמע כמחמאה גדולה במיוחד, צריך להוסיף כי זו הפעם הראשונה שנמצא יוצר קולנוע ישראלי, אברהם הפנר שניגש ברצינות להלכידות בארץ, כפי שהם משתקפים במה שמקובל לקרוא "הרוב הדומם", אותם בורגנים מן השורה המהווים את מרביתה של האוכלוסייה העירונית.

הדמות הראשית בסרט הוא זמר ישראלי שירד לאמריקה לפני 15 שנה, עשה שם קאריירה (כלומר: לא מת מרעב), והוא בא לביקור בישראל עם אשתו האמריקאית, כדי למצוא את האנשים ואת אוירת נעוריו. הסרט כולו הוא מסע אל העבר, דרך פנישות עם הגימניסטים-דאז, שהפכו בינתיים לרופאים, לחקלאים ולעקרות-בית, תוך כדי חיפוש מתמיד אחרי זניאל ואקס, ה"גיבור" של אותם ימים.

סופו של המסע בכך שהדמות הראשית מגלה כי הנער רים הלמו לא-שבו, שהתקף-לב קורץ מעבר לפינה של גיל השלושים, שהארץ אינה עוד אותה ארץ שהכיר פעם (הרחובות מלאים באנשים טרודים ומדוכאים) ושגיבור נעוריו אינו עוד גיבור, גם לא נער.

ברגישות רבה. תוך שימת-לב לכל הדמויות המישניות החולפות עד הבד, בונה הפנר את המציאות הישראלית של ימינו, כפי שהיא משתקפת בעיני מי שניתק ממנה לפני 15 שנה. אין ספק שלאחר יום-הכיפורים האחרון,

מים על רוזן בשם דראקולה. המתגורר בטירה מפחידה בעומקי ההרים של טרני-סילוניה. וניזון מדמם של בני-תמותה חפים מפשע. באותו סיפור של סטוקר, פתאום הרוזן הערפד נערה. וזו מצילה את העולם מקללתו עליידי כך שהיא מרתקת אותו בחברתה עד הנץ השחר, ואז גופה הערפד את נשמתה.

מאז עבר הרוזן הטרנסילוני הנודע גילגולים קולנועיים אין-ספור. החל בסרטו הקלאסי האילם של מורנאו, נוספראטו וכלה בפארודיה הסרקסטית של פולבסקי, סליחה, אתה נושך את צווארי. כל זאת כדי להגיע בסופו של דבר לידו המחתרת.

ווארהול ומוריס מובילים את דראקולה אל שונות השלושים באיטליה. הוא הופך צעיר בשנים רבות, יפה-תואר, וצמא לדם בעולם שבו המיצרך הנ"ל נעשה יקר המציאות. הוא יוצא אל ערייה-השדה של איטליה לחפש בתולות טריות שיספקו לו מזון, וניתקל בגיבור המעמד הפועלי, העוזר לנערות להיזהר מפני הסכנה, פשוט עליידי כך שהוא מבחן את בתוליהן.

בתפקידים הראשיים בסרט מופיעים ג'ון שחקן הגרמני אודו קיר, כדראקולה, ג'ון דאלסנדרו, שחקנו הקבוע של ווארהול, כמנהיג-הפועלים, וויטוריו דה סיקה ורומן פולנסקי בשני תפקידי-משנה.

יומן החדשות

תריסר כוכבים

ברכת אחת

הסרט היומרי ביותר שתפיק אנגליה השנה, הוא עיבוד קולנועי לאחד מספרי המתח היותר ידועים של אגאתה קריסטי. הספר רצח באורינט אקספרס, הוא סיפור המתרחש בשנות ה-30. ברכבת המפורסמת הנוסעת מאיסטנבול לפריז.

מיליונר שטני נירצה בה, ואוסף שלם של טיפוסים, ביניהם מיסיונרית שוודית, רוזנת יפהפייה, דיפלומט הונגרי, קולונל בריטי ועוד, חשודים במידה שווה בביצוע הרצח, והרקול פוארו, הבלש המפורסם, חוקר את הפרשה.

את הסרט מביים בימים אלה סידני (השוד המוקלט) לומט, והתסריט נכתב עליידי פול (המרגל שחזר מן הכפור) דהן; הצלם הוא ג'פרי (אודיטיאה בחלל, קברט) אנסי וורת, ורשימת השחקנים דומה לספר. המי ומי בעולם הקולנוע: שון קונרי, אינגריד ברגמן, ז'קלין ביסט, אלברט פיני, מייקל יורק, לורן בקאל, מרטין בלאם, ואנסה רדגרייב, רחל רוברטס, ז'אן-פיר קאסל, אנתוני פרקינס וריצ'ארד ויידמארק (כי קורבן הרצח). כולם זוכים לתפקידים שווים בחשיבותם, כשאת פוארו מגלם אלברט פיני.

זבקו וליפקין: היכן נעורי?

יישמעו חלק מן ההערות על הבד צורבות ואמינות במיוחד. הדיאלוג כתוב בתבונה, צילומיו של אמנון סלומון מסייעים להשרות על הסרט את האווירה הקאמרית האני-טימית הדרושה לסיפור, והשחקנים מיכאל ליפקין, (רופא עם בעיות משפחתיות) ואסתר זבקו (אשתו של הזמר), מנישים מישחק טבעי, פשוט ומשכנע מאוד. בחירה פחות מוצלחת הוא ליאור ייני, בעיקר משום שהיצוניות אינה הולמת את הדמות, ומשום שהבעיות קפואות מדי. אבל אין זה אלא פגם יחיד בסרט היכול להחלט להביא כבוד לקולנוע הישראלי, כבוד בה"א הידיעה.

חוק הנבוס

סרט אחד הזוכה בדרום ארצות-הברית להצלחה גדולה יותר מהסנדק הוא הסרט הצעוד זקוף. זהו סיפור-חייו האמיתי של אדם בשם באטורד פאסר, ששימש עד לאחרונה כשריף באחת מעיירות מדינות מיסיסיפי והטיל אימתו על כל הסביבה.

פאסר, ברנש המתנשא לגובה של שני מטרים, התנגש לראשונה עם העולם התח"ת תוך בהיותו בן 19 בלבד. אז האשים את אחד מבתי-ההימורים שבאיזור במעשי-רמאות, והתוצאה היתה שאושפז בבית חולים ונזקק לעשרות תפרים ותיקונים פלסטיים. כשהור לאיתנו נטל פאסר נבוט, יצא לשלם למהמרים באותה מטבע עצמה, ומאז מינה את עצמו כמטהר, מרכזי הקניות לחוטאים, כפי שכינה את בתי ההימורים במדינת מיסיסיפי. הטיהור נעשה, כמובן, בעזרת הנבוס, והוא עצמו הודה שלא פעם "כופף" את החוק לפי צורך השעה. אחרי קאריירה פורחת שכללה מיספר בלתי-מבוטל של קטטות, חילופי-אש וקרבות-אקדחים, נפל פאסר קורבן למלכודת, שעה שנסע עם אשתו במכונית. האשה נהרגה, ואילו גופו ובעיקר פניו נפגעו בכדורים רבים וצורתו החזרה לו רק לאחר 16 ניתוחים פלסטיים שונים. בגירסה הקולנועית, אותה מגדיר פאסר כ"80 אחוז אמת ו-20 אחוז דימיון קולנועי", מוצג השריף הקשוח באור סימפטי וחיובי הרבה יותר מכפי שהוא במציאות.

ביסט ויורק ב"אורינט אקספרס" גם היפים חשודים ברצח